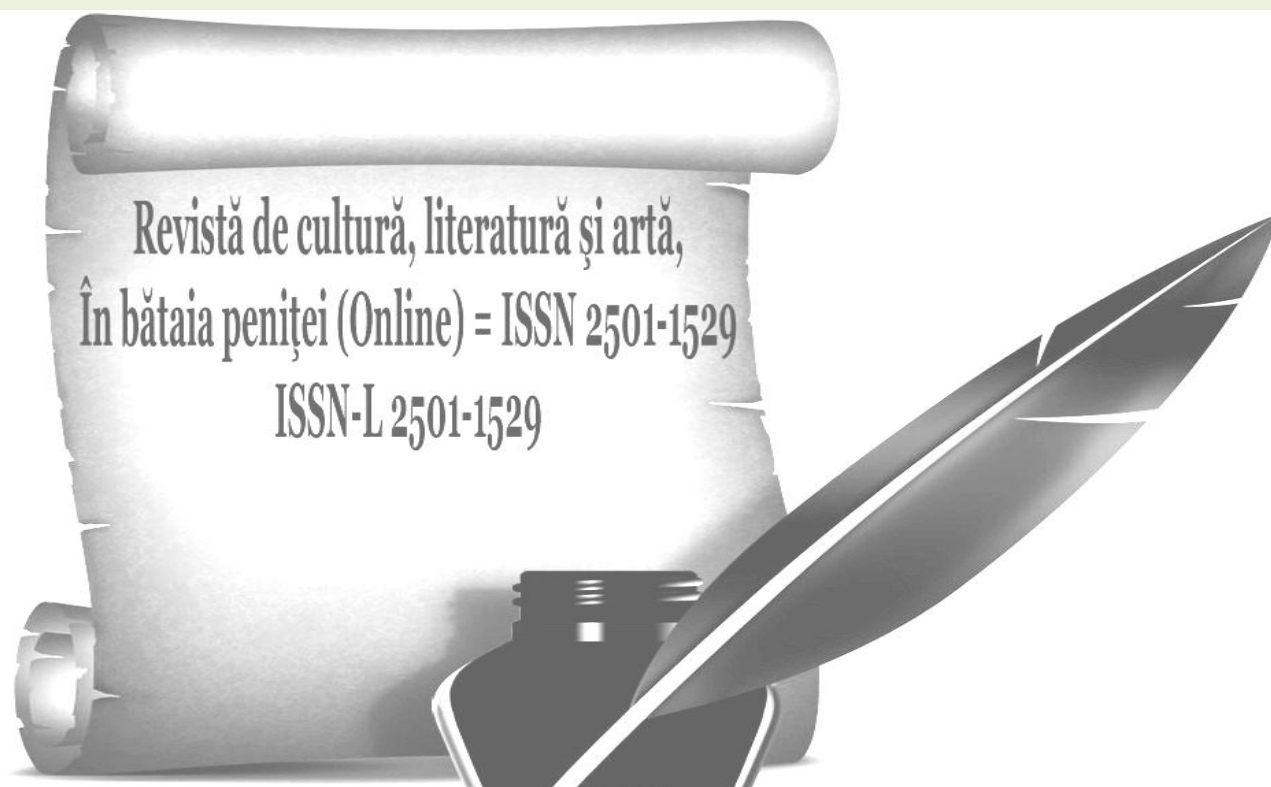

În bătaia peniței

Revistă de cultură, literatură și artă,
În bătaia peniței (Online) = ISSN 2501-1529
ISSN-L 2501-1529

Anul V, Nr. 3 (20) / 2020 / (Lunile: VIII, IX, X, XI, XII)

Colinde, colinde,
E vremea colindelor
Căci gheața se întinde
Asemeni oglinzilor.
Și tremură brazii
Mișcând rămurele,
Căci noaptea de azi-i
Când scânteie stelele.

Se bucur copiii,
Copiii și fetele,
De dragul Mariei
Își piaptână pletele...
De dragul Mariei
Și al Mântuitorului
Lucește pe ceruri
O stea călătorului.

REDACȚIA REVISTEI UREAZĂ TUTUROR CITITORILOR [Mihai Eminescu]
SĂRBĂTORI FRUMOASE
ȘI UN AN NOU BOGAT !

În bătaia penitei

Revistă de cultură, literatură și artă,
În bătaia penitei (Online) = ISSN 2501-1529
ISSN-L 2501-1529

Fondată la Caransebeș, în ianuarie 2016,
de Ana-Cristina POPESCU în colaborare cu
Adrian POPESCU,
Ion TURNEA și Simona Petronela MÎȚU.

-apare trimestrial-

Nr. 1 (21) / 2021 va apărea în luna MARTIE

Colectivul redacțional:

Redactor-șef: Ana-Cristina POPESCU

Redactori:

Melania Rusu CARAGIOIU
Adrian POPESCU
Ion TURNEA

Redactori asociați:

Radu Botiș
Adrian CRÂNGANU
Mariana STRUNGĂ

Secretar de redacție:

Simona Petronela MÎȚU

Tehnoredactare: Ana-Cristina POPESCU

Responsabilitatea privind conținutul materialelor
publicate în revista „În bătaia penitei” aparține strict
autorului care semnează textul.

Colaboratori:

Valentin BUSUIOC
Antuza Valentina DÂRLEA
Romulus FRÎNCU
Ana GHIAUR
Ioana-Gerlinde LUNGU GRASZL
Maria IEVA
Andrada Brîndușa KESZEG
Mario Marco MIHĂILĂ
Lucia Elena POPA
Manuela DĂNESCU PROCOIAN
Simona Gabriela ȚÎRU
Andrușa R. VĂTUIU

Materialele se pot trimite la adresele:

inbataiapenitei@yahoo.ro

Elzumina@yahoo.com

Adresa redacției:

str. 1 Decembrie, bl. 4, sc. A, ap. 18, loc. Caransebeș,
cod. 325400,
jud. Caraș Severin, România.
Tel. 0766293724, 0736942924
www.inbataiapenitei.elzumina.ro
<http://blogul.elzumina.ro/>

Ana – Cristina Popescu,
în viziunea elevelor Alexandra Iuliana VASILE și Alina Ioana VASILE,
clasa a V-a, Școala Gimnazială Nr. 3, Oțelu Roșu

În bătaia penitei

EVENIMENTE

Andrada Victoria DIACONESCU

În organizarea revistei internaționale STARPRESS și sub egida Ligii Scriitorilor, Epidemia Coronavirus 19 nu a împiedicat sărbătorirea Limbii Române

Lansarea Antologiei LIMBA NOASTRĂ CEA ROMÂNĂ - STARPRESS - în anul coronavirusului, 2020 / Ligya Diaconescu

Chiar dacă starea de alertă cauzată de pandemie nu a permis un eveniment de anvergură, în acest an, Ziua Limbii Române a fost totuși marcată la poale de Făgăraș, Sâmbătă de Sus, în aer liber, într-o acțiune culturală organizată de Ligya Diaconescu, prin Revista sa, STARPRESS, în colaborare și sub egida Ligii Scriitorilor Români, condusă de președintele Al. Florin Țene, respectând toate regulile impuse și distanțarea socială.

Ediția a VIII-a a Festivalului Limbii Române ar fi trebuit să se desfășoare cu peste 150 de oameni de cultură, ca în fiecare an, începând din 2013, când scriitoarea, jurnalistă Ligya Diaconescu, director al al Revistei Internaționale STARPRESS (româno-canado-americană) a organizat, secondată de

președintele Ligii Scriitorilor Români, scriitorul Al. Florin Țene, această minunată sărbătoare, devenită festival, pe parcursul a patru zile, la Sfinx (în Bucegi, împreună cu regretatul om de cultură Corneliu Leu), apoi la Jupiter, Rm.Vâlcea, Sâmbăta de Sus, Moneasa, Horezu și Olănești.

Ediția a VIII-a a Zilei Limbii Române s-a sărbătorit, într-o atmosferă românească de mare suflet, printr-un festival ce a avut loc în zilele de 30, 31 august, 1-2 septembrie 2020, la casa de vacanță a soților - scriitoarei Mariana Popa și Ovidiu Popa, distinși organizatori de evenimente de suflet, care ne-au sprijinit și în organizarea Zilei Limbii Române din 2014 la Mănăstirea- (Academia Sâmbăta de

În bătaia penitei

Sus), și în organizarea Festivalului Primăverii de la Brașov în anul 2019, (în acest an nemaiputându-se organiza din cauza pandemiei, izolării). Soții Popa ne-au găzduit în proprietate privată a domniilor lor, de la poalele Făgărașilor pe Valea Viștei, numită Viștișoara, în apropiere, (la 3 km) de Mănăstirea „Constantin Brâncoveanu” de la Sâmbăta de Sus, județul Brașov. Întâmpinați într-o atmosferă sărbătorească cu tricolorul la intrare fluturând, într-o grădina plină de flori zâmbitoare, în culori de nedescris, cu mese distanțate (programate pe grupuri) dar într-o apropiere sufletească și vibrație de nedescris, cu inimile bătând la unison, gazdele noastre ne-au “răsfățat” făcându-ne să dorim toți cei 11 “adunați” “acolo să rămânem și cu sufletul și cu trupul în acel minunat loc, la acești oameni deosebiți.

Prezența oaspeților s-a făcut în 30 august, cu bucuria revederii.

Sărbătorirea Zilei Limbii Române a început în 31 august la ora 11,00, ca în fiecare an, în mângâierea razelor soarelui, mirosul îmbietor al florilor și adierea brazilor pe care i-am asemănat cu bravi eroi, vânjosi și frumoși.

Gazda noastră, scriitoarea Mariana Popa, redactor-șef cultural al Revistei STARPRESS, membru al Ligii Scriitorilor Români, secțiunea română a rostit un cuvânt de bun venit, vorbind despre această sărbătoare deosebită, pandemie și bucuria de a ne revedea, chiar și în aceste condiții de alertă. A vorbit și despre inimoasa organizatoare Ligia Diaconescu, vicepreședinte al Ligii Scriitorilor Români, „Doamna Limbii Române” numită așa de scriitorul Al. Florin Țene, și „Doamna Sufletului Românesc” numită astfel de istoricul George Rotaru, dar și despre colaborarea cu Liga Scriitorilor și renumitul om de cultură, președintele L.S.R. Al. Florin Țene, care neputând participa la această ediție a festivalului – și exprimându-și regretul, fiind prima la care nu a participat a transmis un mesaj emoționant.

A urmat Ligia Diaconescu care a prezentat programul manifestării, al festivalului, oamenii de cultură prezenți, reușind și de această dată să fie înconjurată de valoroși oameni de cultură, cuprinzând cam toate secțiunile, deși în număr mic: poezie, proză, epigrame, călătorii, muzică ușoară, pricesne, romane.

A vorbit despre mesajele primite din întreaga lume și regretul scriitorilor care au participat la sărbătoarea noastră în anii precedenți că nu au mai putut fi prezenți în acest an, inclusiv cei de peste hotare, Melania Rusu Caragioiu, din Montreal – redactorul-șef al Revistei STARPRESS Canada, Mary Smith / New York - redactorul-șef al Revistei STARPRESS -USA, Adalbet Gyuris, Germania, Maria Giurgiu- Italia, Ionela Flood – Marea Britanie, Elena Buică / Toronto, Canada, Virgil Ciuca / USA, Miriam Nadia Dabău/ Paris / Franța, Ovidiu și Elena Jucan din Cluj etc.

Ligia Diaconescu a vorbit și despre semnificația Zilei Limbii Române, despre “truda” scriitorilor români de pretutindeni în a organiza acțiuni culturale în perioada de pandemie, urgență sau alertă, inclusiv online dar și de despre antologie care s-a lansat în această zi, realizată de ea cu valoroși scriitori de origine română din întreaga lume, antologie ce prezintă “la cald” trăirile în starea de urgență.

Ligia a pregătit și lansarea ANTOLOGIEI LIMBA NOASTRĂ CEA ROMÂNĂ - STARPRESS - în anul coronavirusului, 2020” și a vorbit despre noii termeni apăruiți în vocabular în perioada pandemiei de coronavirus, comorbiditate, izoletă, pozitivat -asimptomatic versus simptomatic; carantină, carantinare, carantinat, carantinizare; comorbiditate, comorbidități; confirmat, confirmați; contact, contacti; contaminat, contaminare; covid, covizi; igienizat; infectat, infectați, infectare; izolare, izolat, izolați; mască; platou; pozitiv, pozitivi, pozitivat, repositivat; relaxare cu sensul special de respectare a regulilor; testare, testat și alții, mulțumind celor prezenți pentru “curajul” și participare și minunatelor gazde pentru că ne-au pus la dispoziție spațiul mirific și tot confortul pentru desfășurarea acțiunii.

A prezentat pe cei prezenți în program, din domeniul literar făcând parte scriitorii Mariana Popa (poezie proză, călătorii), Marinela Belu Capșa (poezie proză, călătorii), Ligia Diaconescu (poezie proză, călătorii), Andrada Victoria Diaconescu (poezie proză,) și Gheorghe Carbunescu (epigrame) din cel musical, frumoasă adolescent MARIA BRADEAN, cu o voce inegalabilă, cântând muzică ușoară și pricesne, fiind însoțită ca în fiecare an de părinții săi, și Gheorghe Carbunescu – romane, interpret și compozitor.

În bătaia penitei

Înainte de prezentarea mesajelor sosite și prezentarea scriitorilor prezenți în Antologia LIMBA NOASTRĂ CEA ROMÂNĂ - STARPRESS - în anul coronavirusului, 2020”, Maria Brădean ne-a încântat cu o priceasă , într-o interpretare plină de har, mulțumind parcă Macii Domnului că ne-a îngăduit să ne întâlnim în acest superb colț de Rai, întru cinstirea Limbii Române.

Mesajul președintelui Ligii Scriitorilor Români , AL. Florin Țene a fost citit de părintele dr. Constantin Mănescu, președinte al L.S.R Vâlcea, spicuim:

“-Regret foarte mult că nu putem participa la această manifestare este prima la care lipsim, dar suntem cu sufletul alături de colegii care participă la sărbătorirea Zilei Limbii Române, din 31 august 2020, de la Sâmbăta de Sus.

Dragi colegi vă urez din inimă succes în frumoasă inițiativă și mă bucur că, așa cum Limba noastră a răzbit ieșind victorioasă, peste epidemii și războaie de-alungul veacurilor, așa vă doresc vouă să treceți sănătoși peste epidemia de astăzi, că în anii ce vin să ne bucurăm de frumoasa și instructivă zi de 31 august.

Al.Florin Țene

Președintele național al Ligii Scriitorilor Români

Membru al Academiei Americane Române de Cultură și Știință”

S-a dat apoi citire de către scriitoarea profesor Marinela Belu Capșa, mesajului scriitoarei Melania Rusu Caragioiu, redactor șef cultural STARPRESS-Canada, vicepreședintă a ASRAN (Asociației Scriitorilor Români de pe Continentul America de Nord), și citirea frumoasei sale poezii de suflet “României”, spicuim:

”- Sunt fericită de a participa virtual la frumoasă manifestare a Sărbătorii „Limba Noastră cea Română”, pe care împreună cu domniile voastre am cântat-o începând de la prima gângurire. Timpul și mâna Domnului ne-a crescut pe fiecare sorbind puteri din glia noastră străbună. “

Marinela Belu Capșa a vorbit despre această frumoasă sărbătoare, mediul în care s-a desfășurat și a recitat poezia “Izoleta” care îi aparține și face parte din Antologie.

Gazada noastră, Mariana Popa a citit mesajul redactorului-șef al Redacției STARPRESS USA, Mary Smith, spicuim:

“ Limba română devine tot mai mult o punte de legătură între diaspora și țara-mamă, dar și o contribuție distinctă a românilor la patrimoniul spiritual universal, care se afirmă azi că bogăție multilingvistică și multiculturală. Festivalul Limbii Române, o astfel de muncă, făcută cu mult efort și multă seriozitate, nu e susținută și de cei care n-au avut interesul să-și construiască o fereastră prin care să vadă ce datorii au față de cultură neamului nostru. Munca această este făcută prin voluntariat, încât te întrebi, ce îi face pe unii semeni, cum este și doamna Ligya Diaconescu, adevărat reper în acest domeniu, să dea o asemenea trântă? ”

După ce Ligya Diaconescu a citit numele tuturor scriitorilor prezenți în Antologie, scriitoarea Mariana Popa a citit din creațiile lor.

Cei 44 de scriitori prezenți în antologie sunt: la Secțiunea POEZIE:

MARIANA POPA; MELANIA RUSU CARAGIOIU; TEONA SCOPOS; ADALBERT GYURIS; SILVIA NEGRU; MIOARA OPRIȘAN; OVIDIU JUCAN; MIRIAM NADIA DĂBĂU; CONSTANTIN IORDAN; ELENA JUCAN; DORIN MOLDOVAN; ALLA TONU; CONSTANTIN IORDAN; RAVECA VLAȘIN; CAMELIA FLORESCU; TOTH ARPAD; FLORENTINA DANU; DRAGOȘ GELU; MARINELA BELU CAPȘA; AUREL LĂZĂROIU; RODICA FERCANA; ANDREI OVIDIU BACIU; ARȘALUIS SARCHISIAN GURĂU; OLIMPIA SAVA; MARIA GIURGIU; IULIANA CIUBUC ; LIGYA DIACONESCU

la Secțiunea EPIGRAMA:

CORNELIU ZEANA; RODICA CALOTĂ; OVIDIU ȚUȚUIANU ; GHEORGHE CĂRBUNESCU

la Secțiunea PROZĂ:

TEONA SCOPOS; NICOLAE DINĂ; VASILICĂ MITREA; VASILE BELE; CARMEN MORARU; IUSTINIAN ZEGRENU; AURORA CRISTEA; CONSTANTIN MĂNESCU; MIREALA PENU;

În bătaia penitei

ALINA SORINELA DIDU; GABRIEL TODICĂ; TUDOSIA LAZĂR; NELU DANCI; ANDRADA VICTORIA DIACONESCU

Gheorghe Carbunescu ne-a amuzat cu câteva epigrame și a cântat “ Mai am un singur dor” pe versurile Luceafărului poeziei românești, Mihai Eminescu.

Maria Brădean a interpretat ” Of...inimioară” un șlagăr nemuritor, cu vocea-i răsunătoare, caldă, frumoasă.

O minunată surpriză a fost sosirea în mijlocul nostrum a prof. Adriana Dumitrescu din Sibiu, care a vorbit despre frumusețea desfășurării sărbătorii Zilei Limbii Române la Vistișoara, Sâmbăta de Sus, ca într-o adevărată familie, și a recitat o poezie de-a Ligiei Diaconescu.

Apoi a urmat un moment de reculegere pentru scriitorii colaboratori plecați dintre noi în acest an, Teresia Bolchiș Tătaru-Schneider din Ausburg Germania, Francisc Pal din Toronto, Ștefan Steiculescu din Râmnicu Vâlcea dar și pentru cei plecați în anii trecuți, Marin Ifrim Buzău, Eugen Axinte Brașov, și Corneliu Leu, unul din inițiatorii acțiunii de serbare oficială a limbii române.

Acesta a fost urmat de un parastas făcut de părintele dr. Constantin Mănescu , chipurile celor pomeniți ogîndindu-se parcă în flacăra lumânării când, ridicând colacul am cântat “Veșnica Popmenire”.

După ce am servit masa, în adierea vântului la poale de Făgăraș, în clinhetul râului ce trecea prin spatele curții, în muzica ciripită de păsărelele adunate stol să participe la sărbătoarea noastră , am mers în localitatea Porumbacu de Sus, în județul Sibiu la „Castelul de lut” pe Valea Zânelor.

Așa cum a scris Mariana Popa, “ a fost o adevărată excursie de relaxare a „familiei Starpress”. În scurt timp, toți acei oameni sobri de la festivitatea de dimineață au deveni copii. Întreaga atmosferă a locului începând cu natura înconjurătoare, râul care se rostogolea zgomotos peste pietre, căsuțele construite ca în povești, înghețata pe băț ne-au transportat în copilărie, dar atunci nu purtăm măști pe față. Cu puțînă imaginație am intrat în magia aceluia loc și am găsit tihna și tradiția poveștilor cu zmei și zâne. “

Seara am continuat cântecele și recitățile „acasă”, la locul serbării zilei limbii române. Am cântat împreună cântece românești minunate, printre care și “ Treceți Batalioane Române, Carpații ! “. S-au spus povestiri istorice, s-a vorbit despre dorința de Unire a Basarabiei cu patria mama și eforturile făcute în vederea acesteia.

Ziua de 1 septembrie a fost cu o încărcătură spirituală desosebită. Dacă în 30 august am vizitat și ne-am rugat la Mănăstirea Sâmbăta de Sus, ctitorie a domnitorului Constantin Brâncoveanu , în prima zi a lunii septembrie, potrivit programului stabilit , soții Mariana și Ovidiu Popa ne-au însoțit la un loc sacru, pătrunzător, care ne-a mângăiat sufletele cu credință, la Mănăstirea Bucium din județul Brașov. Acolo, în mănăstire, privighetoarea noastră, cu voce divină, a cantat o altă priceasnă, cu ochii în lacrimi, zguduindu-ne sufletele încărcate de tristețe. Simțeam o vibrație puternică și pe Maica Domnului coborâtă în mijlocul nostru, într-o mângâiere și binecuvântare.

Atât de frumos spune Mariana Popa : “ Am ales acest loc pentru că pământul este plin de urmele martirilor. Povestea începe în anul 1761 când Maria Tereza, împărăteasa imperiului austro-ungar a dat ordin de distrugere a tuturor bisericilor românești din Transilvania.

Istoria locului spune că au tras soldații cu tunurile în biserica de la Bucium, nu au reușit s-o lovească cu nici o ghiulea. Atunci generalul austriac a dat ordin că această biserică să fie arsă din temelii. Acolo au ars călugării care s-au închis în biserica mică de lemn. Se spune că jerta acestor călugări n-a fost în zadar pentru că în timpul incendiului au apărut imagini cu îngeri auzindu-se cântece solemne. La încetarea focului n-au fost găsite oseminte sau urme ale călugărilor arși. Soldații s-au speriat și au părăsit în grabă locul focului pus de ei. “

La întoarcere am poposit la izvorul părintelui Arsenie Boca, sorbind din “apa vie”, amintindu-ne că în 2016 aici am susținut un spectacol de două ceasuri dedicat tot Zilei Limbii Române, în prezența a numeroși spectatori.

Mă bucur că și anul acesta, în pofida crizei de epidemie, au fost organizate evenimente diverse, manifestări artistice sau de evocare a parcursului limbii române, au fost transpuse în realitate proiecte

În bătaia penitei

de popularizare a limbii și culturii române. Felicit instituțiile inițiatoare și pe participanți! Pentru că memoria, creația vie și interesul pentru acestea reprezintă garanția perenității limbii și identității naționale. Mulțumim tuturor participanților și gazdelor noastre minunate, Mariana și Ovidiu Popa.

Pe dată de 2 septembrie s-a încheiat sărbătorirea Zilei Limbii Române la Vistișoara, Sâmbătă de Sus, cu regretul despartirii și speranța revederii.

La inițiativa și invitația mai veche a scriitoarei prof. Marinela Belu Capșa, împreună cu aceasta, Ligya Diaconescu și Andrada Victoria Diaconescu, au poposit la Sinaia (pe urmele istoriei, culturii și religiei, vizitând Mănăstirea Sinaia, gara – locul în care a fost asasinat primul ministru al României I. Ghe. Duca, casa memorială a marelui nostru compozitor George Enescu), apoi la Târgoviște, Mănăstirea Dealul, în care se odihnește capul domnitorului Mihai Viteazul vizitând și curtea domnească, turnul Chindiei și prima bibliotecă de carte românească veche, locuri care cu voia Bunului Dumnezeu vor fi prezentate într-o nouă carte, întru cinstirea eroilor, prezentarea frumuseților României, a culturii, spre bucuria celor iubitori de cultură, istorie și turism. Mulțumim și distinsei scriitoare Marinela Capșa pentru surpriză făcută.

LA PARASTAS

CULTURĂ ȘI SPIRITUALITATE

Pr. Romulus FRÎNCU

Părintele Manuel Boran, noul paroh al Parohiei Ferdinand din Oțelu Roșu

„Și nimeni nu-și ia cinstea aceasta singur, ci dacă este chemat de Dumnezeu, după cum și Aaron” (Evrei 5, 4)

Ca atare, preotul este omul lui Dumnezeu chemat la această mare cinste, la această Sfântă Taină. Preotul este omul tuturor, părintele sufletesc chemat să vindece trupește și sufletește pe fiecare din cei încredințați spre păstorire. Sunt, iată, câteva reflecții ale unui tânăr teolog, slujitor al altarului. Este vorba despre părintele Manuel Boran, născut în comuna Băuțar, localitate care a dat un număr mare de preoți, semn că aici, în această așezare de creștini ortodocși, credința strămoșească este adânc înrădăcinată. De mic copil, părinții l-au dus la biserică, acolo unde i-a rodit în inimă dragostea față de Dumnezeu, de credință, față de aproapele, o dragoste care nu se ofilește niciodată.

După finalizarea studiilor gimnaziale în satul natal, urmând chemării divine, își continuă studiile la Seminarul Teologic „Ioan Popasu” din Caransebeș.

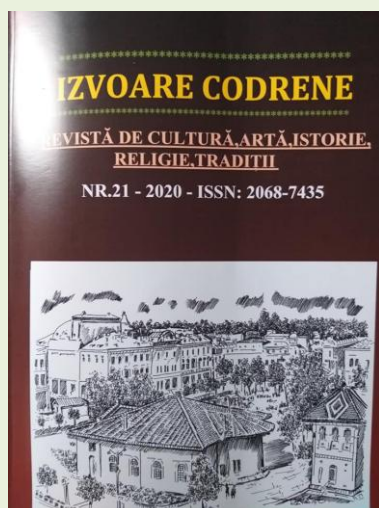
În anul 2006, desăvârșindu-și pregătirea, se înscrie la cursurile Facultății de Teologie Pastorală din Cadrul Universității de Vest din Timișoara, pe care o absolvă în anul 2010. La 27 iulie 2013 se căsătorește cu Anamaria Luca, cu care are trei fiice. În data de 25 octombrie 2014 este hirotont diacon pe seama Catedralei „Învierea Domnului” și „Sfântul Prooroc Ilie Tesviteanul” din municipiul de pe Timiș și Sebeș. Prea Sfințitul Părinte Episcop Lucian îi încredințează acum, spre păstorire, o parohie din Protopopiatul Caransebeș, respectiv Parohia Ferdinand din orașul Oțelu Roșu. Parohia are o frumoasă biserică, a cărei construcție a început în februarie 1935, după planul arhitectului constructor Iosif Ternovici din Lugoj, având hramul „Pogorârea Sfântului Duh”. Biserica este constituită în stil moldovenesc, fiind prima de acest fel de pe Valea Bistrei, iar pictura interioară a fost realizată de renumitul pictor Corneliu Baba, în anul 1938. Sfântul lăcaș a fost sfințit în data de 4 decembrie 1938, de către Episcopul Vasile Lăzărescu. În urmă cu 11 ani, după ample lucrări de renovare și înfrumusețare, biserica a fost resfințită de către Prea Sfințitul Părinte Lucian, în data de 7 iunie 2009, la Praznicul Rusaliilor. Biserica Parohiei Ferdinand din Oțelu Roșu este considerată de credincioșii bănațeni drept una dintre cele mai frumoase din Banatul de Munte. Parohia Ferdinand a fost păstorită de preoții Petru Toma (1938-1940), Ioan Racoveanu (1940-1987) și Mihai Petru Suru (1988-2020). Așadar, părintele Emanuel Boran este cel de al patrulea paroh numit în această parohie din orașul de pe Bistra. Parohia este de categoria II urban, numărând 398 de familii, cu 1.465 de credincioși.

Urăm noului preot slujire îndelungată, mult har și dar dumnezeiesc în conducerea turmei cuvântătoare încredințate în drumul spre mântuire! Îi dorim să păstorească enoriașii cu responsabilitate, smerenie și înțelegere, să fie un bun și iscusit lucrător în Via Domnului.

Cronică literară

Ana-Cristina POPESCU

Reflecții asupra revistei „Izvoare codrene“ / Despre frumusețea limbii române și a tradițiilor strămoșești

Un număr al revistei „Izvoare codrene“, Nr. 21 – 2020, foarte bogat, plin de culoare artistică aș putea spune. De la folclor, tradiții, cultură literară și artistică, la eseu, proză, cronică, teatru, până la cântecul armonios al versurilor.

O să fac câteva popasuri printre slovele țesute cu măiestrie de artiștii cuvintelor în paginile revistei în încercarea de a stoarce de sensuri fiecare gând scriitoricesc, căci ce e mai grăitor decât cuvântul prin care toate s-au făcut după cum găsim mărturie în Sfânta Scriptură. El stă la baza a tot ceea ce există și tot el râde cu toate bucuriile lumii, plânge cu durerile ei, se împodobește cu toată frumusețea adunată de veacuri, cu arta acestei lumi, cu învățătura, cu știința ei.

Să zicem că ne aflăm la baza sau cu alte slove, la poalele unei scări, o scară alcătuită din litere și cuvinte și începem să urcăm. Fiecare pas pe care-l facem aduce cu el ecoul slovelor ce le atingi. Din când în când ecoul lor este atât de pătrunzător, încât ești nevoit să te oprești, să analizezi cu atenție sunetul și abia apoi să îndrăznești să pășești mai departe spre alte sunete din ce în ce mai grăitoare. În acest urcuș, această călătorie printre rândurile revistei, am prins de picior, aș putea spune, atâția stropi de învățătură pe care încerc să-i îmbrac în forme armonioase în acest material. Și ce poate să fie mai grăitor ca un omagiu, o odă adusă limbii române de scriitorul Vasile Dan Marchiș, manager fondator al revistei de cultură, artă, istorie și tradiții „Izvoare codrene“? Eu zic că nimic nu poate egala frumusețea limbii române, o limbă vocalică, muzicală, armonioasă. Din păcate, aș putea spune, această odă intitulată „Încercarea cea mai grea“ e foarte apăsătoare, e îmbrăcată într-o notă de regret, de tristețe după cum ține să anticipeze verbul la gerunziu „rămânând“ urmat de melodioasele vocale ale limbii văzute ca niște suspine, după cuvinte ce s-au pierdut pe drum, cuvinte ce au ieșit din uz „rămânând a fi expuse spre o largă circulație / doar suspinele: a, e, i, o, u, ă“. Și cum să nu fie așa când limba română a fost infectată cu tot felul de englezisme? Am dorit să-mi cumpăr într-o zi o prăjitură. Mă uit în vitrină și observ o sumedenie de dulciuri cu denumiri ciudate, dar îmi cade ochii pe o prăjitură numită cheesecake. Poftim! S-au rătăcit cuvintele limbii române, mi-am spus în gând. Nu mai știu să spună frumos prăjitură cu brânză. În altă zi, fiind foarte cald, m-am gândit să-mi cumpăr o înghețată. Câțiva oameni își cumpărau deja înghețată, de la mașina plină cu bunătăți ce a făcut un popas spre deliciul trecătorilor, dar cereau înghețată albastră, înghețată roz, verde, galbenă etc. Oare de ce? Vanzătorii de înghețată au uitat frumusețea cuvintelor din limba română. Am cerut și eu o înghețată de căpșuni sau Strawberry ice cream, cum îi era denumirea. Exemplele ar fi nenumărate. E suficient să intri într-un magazin alimentar și să citești etichetele. Parcă comercianții au uitat limba română, iar dragostea, ce ne umplea pieptul când era vorba de tot ceea ce e românesc, s-a stins. Dar să vedem ce spune poetul Vasile Dan Marchiș. „S-a construit un certificat medical al Limbii române / Virusul care a dus la scăderea fără precedent / a imunității verbelor / a impus și retragerea din uz / a unor substantive și atribute“. Foarte trist! Acest virus al englezismelor depărtează pe om de tot ceea ce e mai pur, mai românesc, mai autentic. Mergi pe stradă și vezi tineri ce utilizează telefonul să-și facă autoportretul, de fapt iertare, nu autoportrete să-și facă, e demodat acest cuvânt, ci selfie. Și cum secolul vitezei, tehnologia sau lenevirea în ale învățaturii știrbește ortografia limbii române și punctuația, uite ce observă poetul „Cele o sută de substantive și verbe / detașate în posturile de supraveghere ale gramaticii / greu pot suplini

În bătaia penitei

virgula dispărută ce a separat pe om de Dumnezeu ... / În locul semnelor de punctuație / Gramatica are cearcăne și riduri...“.

Să trecem de la această tristă constatare, această durere a sugrumării limbii române cu tot felul de englezisme și utilizări incorecte ale slovelor strămoșești spre ceva mai cald, spre tradiții și obiceiuri din străbuni, care tare mi-aș dori să nu li se piardă urma niciodată, dar, după cum văd că evoluează lucrurile în societatea de astăzi, mă abțin să anticipez. Norocul cu istoricii, jurnaliștii și culegătorii de folclor. Chiar ieri am urmărit un documentar despre cum bunicii și străbunii noștri cultivau cânepa. Chiar am rămas impresionată câtă muncă depuneau ca să își facă cele necesare pentru a se îmbrăca. După ce am urmărit documentarul am întrebat-o pe mama mea dacă ea a mai avut ocazia să vadă această îndeletnicire a oamenilor de la sat și mi-a răspuns că da, în copilărie. Bunicii și străbunii mei au trăit în acest fel. Îmi amintesc că străbunicul meu a fost îngropat în costum popular țesut din cânepă. Eram în clasa a 5-a când a trecut la cele veșnice, iar străbunica mea ce a trecut la cele veșnice când aveam eu optsprezece ani tot așa a avut costumația, poale și ciupag țesut cu mâna ei, din cânepă. Pricepută era și bunica mea la acest meșteșug. Cunosc din poveștile ei, dar am anticipat și din faptul că de la ea am învățat să torc lână, să împletesc un pulover, să cos, mai puțin să croșetez, asta am învățat de la mami. S-au pierdut și lucrurile acestea. Acum alta e moda vremurilor. Dar să mă întorc la câtă muncă aducea după ea cultura de cânepă. Se semăna cânepa care și ea era de două feluri, de vară și de toamnă, se aduna de pe câmp cu secera, se lega în mănunchi, snopi, așa cum legi tuleii. Se puneau snopii în baltă, de preferință apa să fie mai caldă. Se acopereau cu câte o piatră, se mai întorceau, pe urmă erau uscați la soare, apoi erau melițați pentru a se obține fuiorul ce era trecut mai apoi printr-o perie, pe urmă tors, făcut ghem, ca mai apoi să fie făcute țevi pentru a se putea țese la război cu firele obținute și a scoate la lumină cămăși, poale, pânză, poneavă etc. Și unde mai socotești că munca aceasta grea se făcea printre lucrul pământului pentru a avea cele de trebuință în alimentație sau pentru vite. Până și spălarea acestor haine era un întreg proces, se spălau cu cenușă în pârlău, pârlău făcut dintr-un trunchi de copac scorburos, se băteau cu maiul la pârlău și se limpezeau. Ce-i drept și familia era mai numeroasă, erau câte patru generații, așa m-am regăsit și eu în copilărie, erau copiii, părinții, bunicii, străbunii. Și copiii aveau treburile lor, mai micuțe, dar utile, că cei mari nu-și mai pierdeau timpul și cu acele lucruri necesare de altfel. Acum familia e răsfirată prin țară sau peste hotare.

Am făcut această introducere despre cum se cultiva cânepa, fiindcă un material din revista Nr. 21 / 2020, „Izvoare codrene“ scris de Emil Domuța vorbește despre meșteșug artistic al strămoșilor noștri, făuritul lăzilor de zestre. Și când stai să te gândești câte nopți nedormite au numărat fetele și femeile, ca să țese cămăși din cânepă și toate cele de trebuință care să umple lada de zestre. Și tot ca o nostalgie a pierderii unor obiceiuri scriitorul precizează „Din păcate, astăzi, singurele exemplare de lăzi care au fost salvate de la distrugere se păstrează doar în colecții muzeistice sau particulare, pentru că suflul modernismului a schimbat în totalitate și modul de amenajare a interiorului locuinței și rânduiala nunții“.

Ceea ce mi-a mai captat atenția este faptul că Emil Domuța oferă informații până și cele mai mici detalii despre confecționarea lăzii de zestre, de la crăpatul lemnului de fag, cioplitul cu secera lată, rindeluitul scândurii, până la coloratul lemnului cu baiț de coajă de arin și încheiatul lăzilor.

Tot în acest număr al revistei este prezentat de Emil Domuța și Festivalul interjudețean al folclorului codrenesc.

Și pentru că am făcut prea lungi popasuri în care am încercat să trag un semnal de alarmă în ceea ce privește importanța păstrării limbii românești cât mai autentică și a tradițiilor și obiceiurilor strămoșești care ne definesc ca neam, o să fac o trecere cât mai pe scurt prin alte materiale publicate în revistă.

Un buchet de versuri adunat de la colaboratorii revistei împodobesc paginile acesteia printre care am găsit niște versuri dedicate unor mari poeți români precum Nichita Stănescu în poezia „Nichita“ scrisă de Nicolae Vălăreanu Sârbu „Dar Nichita rămâne rodul visării / unde sufletul se încuvântă apoteotic, / este sămânța din fructul universului / din care răsar luceferi“ sau Mihai Eminescu în „Cântec pentru Eminescu“ scris de Rodica Fercana „Prin dansul fulgilor de nea / Te zăresc venind din lumi astrale / Emin, stea cu luciri de peruzea, / Noi, umbre-n pașii urmei tale“. Observați ce suntem noi, epigonii, niște umbre în fața strălucirii geniului înaintașilor noștri.

Proza, teatrul, cronica, eseul poartă la rândul lor cititorul spre drumuri pline de simboluri și reflecție și nu lipsesc din acest număr al revistei și subiecte de actualitate ca de pildă „Credeți în coronavirus“, o enigmă asupra căreia reflectează o clipă scriitorul și fondatorul revistei Vasile Dan Marchiș.

O revistă este bună, autentică, când adună în paginile ei comori ale culturii și literaturii românești, iar revista „Izvoare codrene“ se încadrează în acest tipar.“

IN MEMÓRIAM

Ing. Andrușa R. VĂTUIU (Redactor – șef - "Tribuna seniorilor orșoveni")

Nicolae Danciu Petniceau, membru al Uniunii Ziariștilor Profesioniști din România și președinte al Societății literar artistice „Sorin Titel” din Banat

Scriitorul, publicistul și omul de cultură NICOLAE DANCIU PETNICEANU, în seara zilei de 8 septembrie 2020 a pornit spre cele veșnice, lăsând în urma sa în durere și tristețe, familia, prietenii, colaboratorii și pe toți cei care l-au cunoscut și l-au apreciat.

Născut la 11 aprilie 1936 în satul Petnic (Caraș Severin) și locuitor al Orșovei în perioada 1961 – 1967, și-a dovedit de tânăr calitățile de jurnalist și scriitor.

Absolvent al Școlii Militare M.A.I. și al Universității din București – Facultatea de limba și literatura română, a rămas pentru totdeauna un pasionat al scrisului prin intermediul căruia reușea să-și manifeste dragostea pentru limba și istoria României, pentru adevăr și dreptate, pentru valoare și competență.

În anul 1964 la vârsta de 28 ani a debutat în presă cu articolul „Bazarul din Tufări”, publicat în „Drapelul roșu”, în care apăra interesele muncitorilor minieri de la mina Tufări (Raionul Orșova). Ulterior s-a stabilit în Timișoara și a continuat îndeletnicirea de scriitor și publicist în paralel cu activitatea militară.

A publicat proză scurtă, eseuri, diverse articole și reportaje în peste 50 de publicații, iar 35 de cărți le-a scos la cele mai importante edituri din țară. A editat cinci reviste la Timișoara și Mehadia (unde se retrăsese după pensionare). A fondat Societatea literar artistică „Sorin Titel” din Banat în 1988 și Clubul Cultural Mihai Eminescu în 2000 la Timișoara. A montat și dezvelit creștinește, plăci comemorative unor ilustre personalități (17 în Timișoara, 1 în satul Sipet, 1 în satul Izvin, 1 în Băile Herculane, 5 în Mehadia, 2 în Plugova, 1 în Valea Bolvașnița, 4 în Petnic, 1 în Caransebeș. A luat inițiativa executării a 6 monumente dedicate eroilor neamului și unor scriitori importanți ai României.

Ajuns la Mehadia, cu ajutorul autorităților locale, a dus o intensă activitate culturală prin editarea a trei reviste: „Eminescu”, „Vestea” și „Icoane Bănățene”.

Cetățean de onoare al comunei Mehadia, Nicolae Danciu Petniceanu a adus o contribuție majoră vieții culturale de aici prin organizarea unor ample acțiuni culturale în toate satele aparținătoare comunei.

Nicolae Danciu Petniceau membru al Uniunii Ziariștilor Profesioniști din România și președinte al Societății literar artistice „Sorin Titel” din Banat, a fost un pasionat eminescolog și un permanent îndrăgostit de valorile culturale și istorice naționale.

În ultimii ani, sub patronajul Asociației Pensionarilor din Orșova, am realizat în municipiul Orșova acțiuni culturale comune, cu ocazia cărora am observat dragostea și plăcerea de a se afla în mijlocul publicului de aici.

Dar, boala nemiloasă îl urmărea din umbră și iată i-a curmat suflarea tocmai acum când demarase importante alte acțiuni. În multiplele noastre convorbiri telefonice, când boala îl ținutia la pat acasă sau la spitalele din Timișoara, am descoperit același caracter puternic deși făcea față cu greu durerilor cumplite. Cu numai o zi înainte de a se stinge, mi-a venit prin poștă ultimul număr al revistei „Eminescu” pe care mi-o promisese în urmă cu o săptămână. În orele următoare, când am pus mâna pe telefon să-i mulțumesc, m-a izbit dureroasa veste a retragerii sale la cele veșnice.

Era conștient că se apropie sfârșitul și spera ca în vara acestui an să-și mai întâlnească prietenii pentru ultima oară acasă la Mehadia. Se pare că programul divin era altul!

Cu deosebit regret pentru tragica despărțire, colectivul redacției „Tribuna seniorilor orșoveni” transmitem sincerele noastre condoleanțe familiei îndurerate! Dumnezeu să-l odihnească în pace!

Cale lină maestre, pe drumul veșniciei universale!

Ion TURNEA

Teren sintetic de minifotbal la Mâtnicu Mare

Duminică, 6 septembrie, în localitatea Mâtnicu Mare, comuna Constantin Daicoviciu, a fost inaugurat un teren sintetic de minifotbal, proiect realizat din fondurile bugetului propriu al comunei.

La eveniment a participat și președintele Consiliului Județean Caras-Severin, Silviu Hurduzeu, alături de edilul comunei Constantin Daicoviciu, Daniel Boambeș, consilierii locali, preotul paroh al localității Mâtnicu Mare, Raul Dorin Vasile But, cetățeni ai comunei și jurnaliști.

În deschiderea evenimentului pr. Raul Dorin Vasile But a oficiat o slujbă de Tedeum pentru

finalizarea cu bine a proiectului.

După slujba de Tedeum, edilul comunei Constantin Daicoviciu, Daniel Boambeș, a prezentat proiectele comunei Constantin Daicoviciu realizate până în prezent, dar și cele aflate în derulare.

S-au finalizat proiecte precum alimentarea cu apă a localităților Căvâran (Constantin Daicoviciu), Mâtnicu Mare, Maciova, Peștere, Prisaca, ce aparțin teritorial de comuna Constantin Daicoviciu, asfaltarea a douăzeci și opt de kilometri de rețea stradală, atât străzi exterioare, cât și străzi interioare, între localitățile Maciova, Peștere, Constantin Daicoviciu, dar și în localități.

În lucru se află drumul județean de la Mâtnicu Mare la Constantin Daicoviciu și de la Mâtnicu Mare la Prisaca. Tot în lucru sunt și alte proiecte precum alimentarea cu gaz a localităților din comună, un „Complex de agrement” și o bază sportivă la Constantin Daicoviciu.

Prin proiectele derulate, unele finalizate, altele în curs de finalizare, s-a urmărit modernizarea comunei Constantin Daicoviciu.

Datorită implicării active de-a lungul ultimilor ani în dezvoltarea comunei și mai cu seamă în proiectele de infrastructură ce au facilitat transportul rutier între satele acesteia, președintelui Consiliului Județean Caras-Severin, Silviu Hurduzeu, i s-a oferit titlul de Cetățean de Onoare al comunei Constantin Daicoviciu.

Finalul evenimentului a fost marcat de tăierea panglicii pentru punerea în funcțiune a terenului sintetic de minifotbal.

În bătaia penitei

PROZĂ

Diana Corina CHERȘA

Oaza speranței

Letiția este genul de persoană care obișnuia să iese în oraș cu prietena.

Ele s-au întâlnit să comande ceva de mâncare. Fiind absentă la tot ce era în jurul ei, Letiția uită să mai mănânce. Prietena ei o privi întrebătoare și o lăasă așa.

Ușa se deschise și intra ”un el” înalt cu ochi albaștri. Irisul lui era atât de deschis încât părea că atrage tot cerul ca un magnet. Privirile sale căutau un loc liber. Reușiră un moment să se privească ochi în ochi.

Leti simți o furnicătură în dosul capului și se bucură în liniște de acel moment. Îi reținu chipul blând ca al unei divinități. Calm și cu mișcări sigure pe el, își trase scaunul din vecinătatea lor. Se așzase în semiprofil și așa putea să-l studieze în voie.

Pielea netedă de o paloare transparentă îi pune în evidență ochii. Părul îi era pieptănat spre interior și semăna oarecum cu un roman antic. Purta un costum lejer de vară. Buzele rozalii dezveleau dinții albi ca niște perle mici.

Din greșeală ospătara îi trage poșeta. El, mi-o așează pe masă.

- Domnișoară....domnișoară, poșeta.

S-au cunoscut, devenind prieteni, iar ea a descoperit în Alin un om deosebit, frumos, cinstit și calm.

Atunci, peste deșertul din sufletul fetei, s-a abătut ploaia mult dorită, care într-un fel se transformă într-o oază, oaza speranței. Putea iubi din nou, totul era minunat !

Acum descoperea iubirea adevărată.

Prieteni și amici, toți o considerau o persoană plină de ea, cu tabieturi pe care le respecta cu strictețe. Firea ei prea sensibilă nu-i dădea pace. Mereu apărea cu alții, dar ei i se părea ceva firesc. Nu stătea mult timp, ea nu avea de ce să dea explicații cuiva .

Știa că nu este perfecțiunea întruchipată însă ea nu făcea nimic pentru a-și schimba părțile rele.

Noua prietenie cu Alin era doar a ei. Avea această certitudine.

O perioadă îl ținu ascuns, era ca un fel de prizonier al sufletului.

Leti dorea ca totul să fie bine, sentimentele lor pluteau ca doi fluturi albi într-un dans amețitor.

Decepțiile suferite i-au lasat un loc gol atât de gol încât nu știa dacă poate acorda cuiva o primire. Acel loc pe care îl avea și nu știa cât de mult poate iubi. Simțea că totul are rost, că iubirea este un lucru deosebit, minunat.

În perioada prieteniei, îi arăta că el este omul așteptat. Leti simțea că trăiește viața din plin, așa cum o făceau toți tinerii. Plimbări îndelungate, discuții diverse și participarea la tot felul de întruniri, îi aduse multe clipe fumoase.

Alin era în delegație. Mai bine de o lună de zile nu s-au văzut, nu au vorbit. La revenirea acasă, a descoperit alt om, distant și rece. Nimic din ce îi spunea nu era ascultat, îi ocolea privirea... Reîntâlnirea lor nu avea răsede, îmbrățișări și căldura de altă dată.

Aproape că s-au certat, îndoielile și neliniștea se abătuse asupra lor.

- De ce nu mai găsim o cale să ne înțelegem ?

- De ce ești atât de schimbat ? Unde e băiatul cel cunoscut de mine ?.....

Întrebările ei agasante îl făcu să izbucnească :

În bătaia peniței

Dacă vrei să știi adevărul, ți-l spun. Eu am fost atras de sora ta, nu de tine.
- De sora meadar de ce nu mi-ai spus de la bun început ?

Un gând nu îmi dă pace, mă tot întrebam unde am greșit, ce am făcut să ajung aici ?
...Sunt în plus ! Sunt în plus și gata, gândi Leti. În povestea asta nu este locul meu. Tocmai eu, care mă bucuram de fiecare clipă trăită alături de el.

“Vreți să știți cum mă simt acum ?” Sufletul meu era bătut cu pietre, așa cum femeile păcătoase erau bătute până mureau.

Sufletul meu era biciuit de falsa iubire a lui Alin, o dublă dezamăgire și o soartă anostă...
Oaza a dispărut, totul a fost aievea.

Alexandra Iuliana VASILE

(elevă în clasa a V-a, Școala Gimnazială Nr. 3 Oțelu Roșu)

❁ Unu cu codiță ❁

Totul a început când am avut 5 ani. Eu eram jucăușă, glumeață și credulă.

Tata m-a învățat cum să scriu de mână, scriam 5-6 rânduri pentru fiecare dintre litere din alfabet.

Într-un final am ajuns la litera "p", de mână. Litera p arată cam așa "*p*", iar eu nu știam cu ce să-l asocieze că să-l scriu mai ușor.

Am cugetat, cât am cugetat, dar apoi am zis: " 1 cu codiță ". Da, litera „p” e asemenea unui 1, dar cu codiță.

Tata a început să râdă, așa că am râs și eu.

După aceea am început din nou să scriu și după jumătate de oră am terminat să scriu tot alfabetul.

Pentru temă, tema de la limba română, mi-am spus inițial să scriu despre cum la 8 ani am mers la mare și stăteam în apă 5 ore pe zi, iar după aceea faceam baie, pentru că îmi era parul capului plin de nisip, însă am renunțat la idee, căci mi-am amintit de această întâmplare, de " 1 cu codiță ", iar tata a fost de acord să o facem (eu să o fac) și am râs mult după aceea.

❁ Ok acuma cred că o lungesc cam mult , deci acum povestirea este oficial gata.

În bătaia penitei

Ana-Cristina POPESCU

În gară

*

Forfota a atins limite alarmante. Oameni, cu bagaje de mână, se înghesuiau la ghișee pentru a-și cumpăra un bilet de călătorie sau a obține informații. Alții și-au găsit câte un loc pe băncile din sala de așteptare. Unii se plimbau agitați dintr-un loc în altul înaintând cu greu prin mulțime. Nici ei nu știau ce doresc, ce caută. Ca niciodată, în ziua aceea toate trenurile aveau întârziere. Altele au fost anulate. Cei care depindeau de o anumită călătorie erau tulburați. Nimeni nu prea înțelegea haosul în care au nimerit.

A plouat mult în acea primăvară și zăpezile de la munte s-au topit, râurile nu au mai putut aduna atâta apă în albia lor și-au început să colocalească, să se umfle ca laptele uitat pe foc și să curgă pe lângă matcă cu putere. S-au vărsat care încotro. Unele mai năzdrăvane au reușit să rupă terasamentul unor căi ferate.

Rusalin se afla în acea zi în gară. Își dorea să se întoarcă acasă, în satul lui ce l-a abandonat cu mult timp în urmă. Stătea pe o bancă și privea agitația din jur. Din când în când mai recepționa câte o informație despre câte un tren. Trenul ce-l aștepta el a fost anunțat inițial cu o întârziere de șaizeci de minute, pe urmă au mai adăugat încă treizeci de minute, apoi oamenii ce-l așteptau au fost sfătuiți să fie liniștiți, că trenul va ajunge, nu se știe exact în cât timp, în zece minute sau poate în cincizeci de minute, căci a intervenit un blocaj pe calea ferată și până nu se rezolvă problema nu-și poate continua drumul. Cei care așteptau acest tren, printre care și Rusalin, erau foarte derutați. Ei așteptau ceva despre care nu se știa dacă mai vine sau când vine și când pleacă. Ceva în ei îi făcea să aștepte, să nu renunțe la călătoria planificată, dar orele treceau și informațiile erau tot mai ambigue.

Din zori a fost așteptat acest tren și ziua era spre asfințit. Despre toate celelalte trenuri s-au obținut informații clare, fie că au fost anulate și pasagerii îndemnați să călătorească pe rute ocolitoare, fie că întârzie maximum o sută douăzeci de minute. Era ceva ciudat în toată această așteptare a unui tren ce nu a fost declarat anulat, dar despre care nu se știa cât timp mai întârzie. Unii pasageri fără să fie îndemnați au optat pentru rute ocolitoare. Rusalin aștepta. Nici el nu știe de ce s-a încăpățânat să aștepte atât de mult, dar acest lucru făcea, aștepta. Pentru prima dată în viața lui avea răbdare și încă ce răbdare, părea să fie dispus să aștepte o eternitate. La un moment dat, în toată acea încrânceneală, a reușit să aștepscă.

Relaxarea ațipirii a adus cu sine un vis. Vărul lui l-a rugat să meargă cu el la București unde trebuia să se întâlnească în gară cu un renumit om de afaceri care să-l ajute în dorința lui de a se privatiza. Era cale lungă până să ajungă cu trenul în capitală. O noapte întreagă era necesar să fie sacrificată călătoriei. Ajunși în zori în capitală au constatat că acel om de afaceri se lăsa așteptat. L-au așteptat toată ziua. Când soarele s-a aflat la apus Rusalin a fost anunțat de vărul lui că o să contacteze un alt om de afaceri, din moment ce a ajuns la București.

- Să înțeleg că nu-ți era apropiat acel om pentru care m-ai adus până aici și m-ai făcut să-mi pierd timpul o zi întreagă stând în gară când puteam să fac o mulțime de alte lucruri, puteam vizita măcar capitala? a întrebat Rusalin pe vărul lui.

- Firesc că nu-mi era prieten, am încercat și eu, a fost răspunsul celui muștrat.

Supărat Rusalin s-a îndreptat către primul ghișeu pentru a-și cumpăra un bilet de tren, ca să se întoarcă acasă după o zi pierdută degeaba, după o călătorie inutilă. În acel moment în gară a fost anunțat că sosește un tren.

Rusalin a deschis ochii. A ațipit și a visat. A visat că a așteptat toată ziua într-o gară un om de afaceri împreună cu vărul lui. Au trecut demult toate. Acum era un om realizat profesional. A prins el trenul ce trebuia să-l ducă spre un loc foarte bine văzut și plătit în societate. Și totul în acele momente de așteptare și visare era așa de îndepărtat, parcă nu i-ar mai aparține, parcă au trecut veacuri de când a călcat pe peronul gării cu gândul să se reîntoarcă pentru scurt timp acasă, în satul lui.

În bătaia penitei

Trenul anunțat ce l-a trezit din vis, nu era nici pe departe cel așteptat de Rusalin. Visul și trenul ce nu a fost anunțat nici acum l-au făcut pe Rusalin să simtă un fior rece în tot corpul. A așteptat atâta timp. Oare ce a așteptat? A așteptat un om de afaceri în vis, într-o gară, și acesta nu a venit și s-a făcut seară. A așteptat un tren din zori și până-n seară, un tren despre a cărei sosire nu existau decât informații neclare. A așteptat să ajungă și el undeva, să cunoască și el pe cineva și uite așa a trecut lumina și întunericul a început să-l cuprindă treptat.

- Doamne, așa trece și viața omului! s-a auzit Rusalin șoptind.

Numai ieri ce Rusalin a fost copil și a alergat prin satul lui frumos de munte, dar anii au trecut, el a crescut și-a înălțat aripile și a zburat din cuib, s-a dus departe. Simțea o dorință în piept care-l ardea și a plecat. Astăzi e trecut de prima tinerețe și se regăsește pe sine într-o gară aglomerată unde oamenii vin și pleacă, doar el stă și așteaptă. E seară. Întunericul a pus stăpânire peste toate. Ziua și-a lăsat ochii stinși să cadă.

- Doamne, a trecut viața pe lângă mine, și-a spus din nou Rusalin, iar acum e seară. Moartea pândește din umbră, iar eu n-am adunat la sân buchete de zâmbete, raze de lumină. Totul e întunecat și un gol se află în toată ființa mea. Da, simt un gol, o neîmplinire. Material și profesional am tot ce și-ar putea dori cineva și totuși mă simt atât de sărac. Parcă un pustiu imens a pus stăpânire pe mine și nu pot să-i fac față, să-l biruiesc și să mă satur apoi de apa cea vie. Parcă m-am agățat într-o bulă de aer pe sub poala unui val și acum mă sufoc. Ceasurile au trecut ca anii și eu nu am făcut nimic. Am așteptat. Oare ce am așteptat? Ce puteam câștiga așteptând? Din umbră mă păzesc niște brațe reci și eu sunt nevoit să mă abandonez lor fără amintiri care să-mi însenineze clipa. Cât de dureros este să pleci dintr-o gară în care ai stat degeaba, ai așteptat ceva, nici tu nu știi ce, nu ai cercetat nimic în jur, nu ai avut curajul să scoți capul în orașul ce te aștepta să-i guști nectarul! Ți-a fost frică să pleci. Ai îngropat talantul așteptând. Înghețai la gândul că omul acela de afaceri vine și tu cutreieri printre raze de soare. Tremurai la gândul că trenul așteptat sosește și tu te pierdeai cercetând construcții colosale. Te-ai lipit de o bancă într-o gară și ai lăsat viața să treacă precum trece o furtună caldă de vară. În loc să dansezi în ploaie, te ascunzi sub o umbrelă, sub un pervaz și aștepti ca șuvoiul să înceteze. N-ai făcut nimic așteptând. Ai risipit timpul ce ți-a fost acordat spre a experimenta un dans în ploaie. N-ai dansat cât a ținut furtuna vieții tale, ai pierdut tot focul ce putea să mistuiască orice patimă, ai pierdut focul ce te putea ajuta să-i seci rugul apăsător, ai pierdut focul ce-ți dădea putere să rupi cercul ce te ținut și să guști eternitatea.

- Trenul accelerat 1101 în direcția ... sosește în stație la linia 1.

- În sfârșit, sosește și trenul meu, și-a spus Rusalin înfășcând bagajul de mână și pășind spre peronul gării. E seară și trenul mă așteaptă să mă ducă acasă. Poate o să mai am timp să mă regăsesc pe mine însumi odată ajuns pe meleaguri natale. Numai Dumnezeu știe. Mie mi-e teamă că am întârziat prea mult.

Odată urcat în tren și instalat comod într-un compartiment Rusalin s-a lăsat purtat de gând cu mulți ani în urmă.

*

Vântul adia lin. O fată cu părul împletit în două cosițe alerga pe dealul abia înverzit. Era numai în poale și ciupag, dar nu simțea vântul răcoros de primăvară. Și-a lăsat cojocelul pe tulpina unui măr gârbovit și se bucura de lumina primelor raze de soare ce-a trezit totul în jur. Albinele din stupina tatălui ei au ieșit să-și facă zborul de curățire. În jur era numai zumzet și joc, era numai lumină și culoare. Picioarele fetei încălțate în niște opinci de gumă, cusute manual în casă, săltau sprintene printre stupii aliniați pe deal și fărbuiți cu albastru, galben și verde.

Rusalin, pe atunci un băiat de cincisprezece ani, ce a bătut de zor mingea la poalele dealului împreună cu prietenii toată dimineața, căci se pregătea de un campionat de fotbal cu satele învecinate a început să urce dealul spre a bea apă de la izvorul ce stătea pitit între sălcii. Ajuns în dreptul izvorului a observat fata ce urmărea zborul albinelor. Era Maria, copila de treisprezece ani din capătul satului. Niciodată Rusalin nu s-a uitat cu atenție la această fată. Era o fată de țărani săraci. Părinții ei își câștigau

În bătaia peniței

cu greu traiul, doar din agricultură și apicultură. El era fiul doctorului din sat. Cu băieții din sat se avea bine, indiferent de condiția socială, dar cu fetele nu prea sta la povești sau nu se prea prindea în jocul lor, de nu erau din familii văzute foarte bine. Cu fetele dascălului a râs, a glumit, s-a mai jucat, la fel și cu fata primarului, cu a preotului sau a lui Ovidiu, inginerul de la uzina dintr-o localitate învecinată.

Majoritatea oamenilor din sat lucrau pământul, dar munceau și la uzină, măcar cineva din casă. Din familia Mariei nimeni nu muncea la uzină. Mai vindea tatăl fetei câte un kilogram de miere, mai ara pe ogoarele altora sau trântea iarba prin luna lui cuptor cu tăișul coasei și făcea câte un ban pentru zile mai grele.

Rusalin a privit-o cu atenție pe Maria și i s-a părut extrardinar de frumoasă. Nicio fată întâlnită de el până atunci nu-i putea egala frumusețea.

- Ce frumoasă era! s-a auzit Rusalin șoptind în timp ce stătea relaxat cu capul sprijinit de suportul pentru cap al scaunului. Am încercat să schimb o vorbă, două, cu ea. Era așa sălbatică și copilăroasă!

*

- Maria! Parcă așa îmi amintesc că te cheamă.

Fata i-a întors un zâmbet ștrengăresc și s-a grăbit să-i răspundă în timp ce s-a angajat a deschide capacul unui stup.

- Poate mă ceamă Maria, poate nu.

- Și chiar nu vrei să-mi spui cum te cheamă?

- Are vreo importanță numele meu? Astăzi l-ai putea afla și mâine l-ai putea da uitării. Ai alte lucruri mai interesante care ți-ar putea capta atenția. Numele unei fete de apicultor o să fie prea puțin important, o să fie așa ca un ștergar uzat ce la un moment dat trebuie să-l arunci, că nu-ți mai folosește. Spune-mi cum vrei! Dacă îți place, îmi poți spune Maria.

Maria a reușit să deschidă stupul și să ridice o ramă. Albinele au prins să zboare în jurul ei.

- Pe mine mă cheamă Rusalin, pe tine?

- Maria. Nu așa mi-ai spus?

- Bine, Maria! Ție chiar nu ți-e frică de albine?

- Mi-e drag de ele. Astăzi sunt așa de blânde. Nu le supără nimic. Nici vântul, nici ploaia. E o zi caldă, o zi bună pentru activitate în stupină. Vino să-ți arăt regina! Poate îți este de folos. Un copil de medic trebuie să cunoască cât mai mult, să cerceteze orice ar putea să fie util pentru oameni, iar produsele apicole sunt foarte utile. Albina, insecta aceasta mică, e o comoară pentru omenire.

- Chiar nu mă pot apropia. Poate sunt alergic la veninul de albine.

- Dacă nu te agiți, nu dai după ele când se așază pe tine, pe mâini, picioare, oriunde s-ar așeza, o să fie bine, nu te înțeapă.

- E totuși riscant.

- De multe ori e necesar un risc cât de mic pentru un scop măreț. Cum crezi că a evoluat omenirea? A evoluat stând departe de orice risc și privind cu jind?

- Bine, fată, dacă spui tu!

Rusalin s-a apropiat de stupul deschis de copilă. Albinele au început să roiască și în jurul lui. Una i s-a așezat pe pielea arsă de soare a brațului stâng, dar și-a amintit sfatul fetei și nu a deranjat-o, iar aceasta a zăbovit o clipă, două, pe locul cel nou, ca și când l-ar fi cercetat, pe urmă și-a luat zborul spre pomii înfloriți.

- Privește! Aceasta este regina! Fără regină nu ar mai exista familia de albine.

- Dacă regina, să zicem, ar muri acum, ce s-ar întâmpla cu stupul?

- Și-ar alege altă botcă. Uite! În celulele acestea din fagure se dezvoltă matca. În cazul în care nu ar fi posibil acest lucru, familia de albine s-ar distruge.

- Foarte interesant. Trebuie să mai trec pe aici să învăț și eu albinăritul.

Și Rusalin a mai trecut de câteva ori, dar în stupină lucra tatăl Mariei. Îl mai ajuta și copila câteodată.

În bătaia peniței

A văzut Rusalin cum hrănește albinele cu turtă și sirop și cum arată un podișor. Le-a urmărit cum intră și ies din stup prin urdiniș, încărcate de polen și nectar la marile culesuri de salcâm și tei și a descăpăcit și el într-o zi câțiva faguri împreună cu Maria, pe urmă i-a pus în centrifugă și a stors mierea.

Tot spectacolul acesta frumos ce-l dădeau albinele în mijlocul naturii, toată dulceața mierii și aroma polenului strâns în colectoare, toată vraja cea dulce de care era cuprins în preajma fetei, s-a stins atunci când tatăl lui a aflat de la dascălul din sat că băiatul lui nu mai e în echipa de fotbal a satului, fiindcă în timpul liber se ocupă de albinărit.

- Nu știam că băiatul meu a ajuns slugă la ultimii oameni din sat, l-a muștrat medicul.
- Nu sunt sluga nimănui, tată! Chiar îmi plac albinele!
- Dacă îți plac albinele, îți cumpăr eu câțiva stupi și poți să stai la tine acasă, pierdut printre ei.
- Nu ai cum să stai. E mult de muncă într-o stupină. Mai trebuie să și înveți cum să ai grijă de stupină inițial.

- Aha! Așa ai intrat ucenic la cel mai sălbatic om din sat?
- De ce-l numești sălbatic?
- Pentru că nu vrea să intre în rândul lumii. De fapt refuză să intre în rândul lumii. Și astăzi trăiește cum s-a trăit în urmă cu o sută de ani. Ar putea să se angajeze și el undeva. Dar el nu face acest lucru. În schimb îi place să fie sluga satului. Muștește cu ziua în agricultură pe la cine-l solicită și pe urmă se chinuie și la el în gospodărie.

- Așa a învățat el să trăiască.
- Și te plătește că mergi pe la el la lucru în stupină? Dar de fapt cu ce să te plătească, cu ce câștigă cu ziua când merge la sapă sau la coasă?

- Eu nu merg la lucru în stupina nimănui, am mers să cercetez, să învăț.
- De azi înainte nu mai mergi! Nu mă faci tu de râs în sat!
- De fapt am primit două borcane de miere. Le-am dat mamei.
- Frumos! Bravo, fiule! O afacere grozavă! Te credeam mai isteț.
- Orice ai spune, nu ai dreptate. Oamenii aceia nu sunt sălbatici și știu să se gospodărească. Am mers într-o zi cu fiica lor la piață. S-a dus să-și facă bani, ca să-și cumpere un atlas zoologic pentru școală. Ea când are nevoie a-și cumpăra ceva, își face bani singură. A cules cireșe și a mers cu ele la oraș să le vândă. Și-a cumpărat atlas zoologic și ne-au rămas bani și pentru o prăjitură.

- Iar tu ai fost invitatul ei?
- Suntem prieteni.
- Ce cavalier! Să-i cumpere fata prăjitură!
- Și eu i-am cumpărat ei într-o zi o cutie cu bomboane de ciocolată.
- Nu mai spune! Băiatul meu a crescut atât de mare că se uită după fete, iar din toate fetele, nu și-a găsit alta decât pe cea îmbrăcată în poale și ciupag. Tu ai văzut cum se îmbracă lumea astăzi? Ai văzut fetele dascălului ce rochii frumoase au? Până și fetele oamenilor de rând din sat se îmbracă modern. Băieții se îmbracă „nemțește“, nu în straie ca dascălul tău din stupină.

- Era doar un gest frumos. Bunul simț m-a îndemnat să-i ofer un cadou.
- Și să aduni cu ea cireșe, să le vinzi, să te plimbi cu ea pe la oraș.
- Nu văd ce-i așa de rău în prietenia mea cu acea fată?
- Fiul meu e bolnav, nevastă! Am făcut un copil bolnav, că nu-i capabil să se uite decât la cei mai inferiori oameni și să-i ia drept model! Nu o să fie bun de nimic în viață, dacă nu reușește să progreseze, să se împrietenească cu cei de seama lui!

- Dar sunt prieten și cu cei de seama mea, așa cum îi numești tu, tată! Și nu văd de ce aș fi bolnav, dacă comunic și cu oamenii din alte categorii sociale?

- Fiecare e asemenea celor ce-i sunt în preajmă. Dacă ai fi împreună cu fiul văcarului, înseamnă că atât poți și tu, să mergi la păscut cu vacile, dacă ai alerga pe uliță cu fiul lui Păvăluț, țiganul, înseamnă că atâta poți, fiule, să te ridici la nivelul unui copil de țigan. Oamenii te judecă și după cei care te

În bătaia penitei

însoțesc. Pe urmă te evită, ca să nu fie considerați și ei inferiori. Să nu-ți fie cu mirare, dacă îți pierzi prietenii vechi, din cauza celor noi.

- Înseamnă că nu mi-au fost prieteni.
- Până să-ți fie prieteni, trăiesc în lume și lumea are și ea legile ei.
- Eu nu mă supun acestor idei greșite. Ceea ce faci acum e discriminare.
- Când o să mai crești, o să mă înțelegi.
- Sunt suficient de mare.
- Dar nu ești matur și înțelept. Înțelepciunea vine odată cu înaintarea în vârstă, cu experiența de viață.
- Niciodată nu o să mă supun legilor prostești ale lumii. Până la urmă lumii nu-i pasă de mine de bucuriile sau problemele mele.
- Eu nu zic să nu socializezi cu toată lumea, că ai nevoie și de văcar, dar și de zidar, eu zic doar să păstrezi anumite limite. La dans ieși cu cei ce-ți sunt asemenea, dacă poți să înțelegi. Urâtul, de iasă cu cel frumos, se înalță, dar cel frumos se coboară pe el în ochii altora, de iasă cu cel urât.
- Bine. Fie așa cum îți dorești. Nu o să mai trec pe la ei!
- Să fie așa, fiule! Pe urmă să știi că nu o să-ți mai ofer totul pe tavă, poate așa o să înveți să te descurci singur, nu imitând pe alții.
- Chiar nu imit pe nimeni, poate doar admir anumiți oameni de la care poți învăța ceva folositor în viață.
- Dumnezeu! Ai ajuns să înveți ce?
- Apicultură! Cum să te descurci în viață făcând bani singur!
- Las că te învăț eu, cum să te descurci în viață! De mâine te iau cu mine la cabinet. O să vezi cât e de dulce și de amară viața asta!
- Și dacă nu-mi doresc să devin medic? Poate nu am aptitudini de medic.
- Poate că ți-ai descoperit aptitudini de apicultor, iar fata aceea ... Cum spuneai că o cheamă? A! Da! Maria! Ea și-o fi descoperit aptitudini de doctoriță, că tot și-a cumpărat atlas zoologic cum puțini copii din școala gimnazială o fac la sugestia dascălilor.
- Nu cunosc ce țeluri are Maria, dar eu știu că nu doresc să devin medic.
- Nu mai spune! Nu știi dorințele prietenei tale, dar ești convins că tu nu o să fii medic niciodată.
- Da, tată, eu o să lucrez în construcții ca bunicul, o să devin inginer în arhitectură.
- De când pasiunea aceasta?
- De foarte mult timp.
- Cam de când mai exact? A întrebat din nou, pe un ton ironic, tatăl.
- Ai uitat cine a făcut schița în vederea construirii unui coteț pentru găini și cine a ajutat la finalizarea lui împeună cu bunicul?
- Acum chiar mă faci să râd. Tu chiar crezi că a fost urmată schița ta punct cu punct?
- Da.
- Bine, băiete! O să văd ce o să reușești să faci tu cu viața ta peste câțiva ani.

*

Trenul întârzia să plece. La un moment dat, Rusalin, și-a aruncat privirile spre cadranul ceasului de pe mâna stângă și a observat că a trecut mai bine de o oră de când a urcat în tren, iar acesta nu se obosea să părăsească gara. Ce se întâmpla de fapt pe linia acestui tren? Toate trenurile veneau și plecau. Lumea urca și cobora. El aștepta. Acum a urcat într-un tren ce nu îndrăznește să pășească spre necunoscut, îi este teamă să guste aventura pe dealuri și câmpii și pare să ruginească acompaniat de forfota gării.

Și el s-a urnit greu în viață, dar cu puțin efort, pe urmă cu multă muncă, a ajuns cel mai renumit arhitect din capitală. Totuși avea în el un gol, o neîmplinire, o neliniște frumoasă abandonată în satul

În bătaia penitei

natal. Oare ce s-a ales de Maria, de copila aceea îmbrăcată în portul tradițional, cu părul împletit în două coșite aurii și ochii albaștri - verzui?

L-a ascultat atunci pe tatăl său și a rupt orice legătură cu ea și familia acesteia, dar nu înainte de a mai schimba o ultimă vorbă cu fata și a-i lăsa ceva ca amintire.

*

Ziua următoare s-a dus pe dealul din capătul satului, până la locul numit La izvor, loc unde se afla și stupina tatălui Mariei. Spera să o întâlnească pe fata cu ochii de azur și chiar a întâlnit-o. S-a apropiat de ea, iar aceasta și-a întors spre el, ca de fiecare dată, chipul luminos, plin de zâmbet. I-a spus că a căutat-o să-i dea ceva la care el ține mult și a scos din buzunar o cutie micuță din lemn în care a pus un flutur viu colorat, decupat dintr-un almanah. Nu a putut să nu-i observe uimirea când a primit acea cutie de lemn.

- O cutie micuță de lemn? a întrebat uimită, fata.
- E confecționată de mine, Maria! A fost prima mea construcție, prima mea schiță.
- Da, îmi amintesc, a răspuns râzând fata, spuneai într-o zi că visul tău este să fii arhitect și că o să ne ajuți, pe mine și pe familia mea în confecționarea lăzilor pentru albine.
- Nu doar stupi o să fac, Maria, o să fac construcții mari.
- Mulțumesc! E un dar frumos. Și fluturul din cutie ce simbolizează?
- Fluturul ești tu, Maria!
- Eu? Un flutur?
- Fluturul în mitologia greco – romană întruchipează pe zeița Psyche, deci simbolizează viața, sufletul. Dacă nu cunoști legenda lui Eros și Psyche, pot să ți-o povestesc. Ei nu pot să trăiască unul fără altul, se completează reciproc, pasiunea și iubirea desăvârșită.
- Cunoșc povestea lor. Am citit și eu „Legendele Olimpului“. Îmi place să citesc.
- Mă bucur că îți place să citești. O să te ajute mult în viață acest lucru.
- De ce sunt eu acest flutur închis într-o cutie? De ce nu pot să fiu liberă în gândul tău, căci eu mă văd liberă și plină de viață.
- Nu ai înțeles.
- Chiar nu am înțeles.
- Maria dragă, uite care e înțelesul acestui lucru tainic, înțelesul acestui flutur pictat asemenea unui curcubeu și închis într-o cutie de lemn, flutur pe care l-am asemuit cu tine! Eu văd viața prin tine, prin ochii tăi frumoși și viu colorați asemenea azurului. Te-aș putea numi Psyche a mea, muza mea, dar acum e prea devreme să las sufletul să se îmbete printre culori, așa că l-am închis într-o cutie mică de lemn, prima mea realizare profesională. Eu de mâine o să muncesc doar pentru a-mi atinge visul de a deveni arhitect, iar poimâine, când cutia mică este urmată de construcții peste construcții, proiecte, peste proiecte, pot să o deschid și să-mi las viața să cânte și sufletul să se bucure. Nu știu cum mă vezi tu. Poate ești departe de a-mi împărtăși aceste gânduri, dar lasă-mă măcar să mă bucur și să sper că poate cândva o să pot să eliberez fluturul din cutia de lemn în care l-am închis pentru o vreme și să trăiesc adevărata viață.
- Numai să nu fie prea târziu.
- Cum prea târziu?
- Să fie atât de târziu, încât fluturul să nu-și mai poată folosi aripile ca să zboare.
- Niciodată n-o să fie prea târziu. Eu nu voi fi asemenea doctorului Emil Codrescu din romanul „Adela“ a lui Garabret Ibrăileanu. Nu o să las fericirea să treacă pe lângă mine fără să-i pun mâna în piept. Toacmai de aceea mă aflu acum aici oferindu-ți acest dar.
- Foarte frumos! Mulțumesc! Eu nu am niciun dar pentru tine, nu m-am pregătit pentru a oferi un dar. Totuși ți-aș putea oferi ceva, ceva ca în roamele de dragoste.
- Ce?

În bătaia penitei

- O șuviță din părul meu. Am citit cândva că părul oferă omului energie, putere. Și în Biblie îl avem ca exemplu în acest sens pe Samson. Când dorești te poți uita la șuvița de păr ce o să ți-o dăruiesc și să te gândești la mine. Așa eu o să te protejiez cu gânduri bune oriunde o să fii, te voi proteja ca și cum aș fi lângă tine.

- Foarte interesant.

Și Maria a luat cuțitul de care s-a folosit să deschidă cu puțin timp în urmă un stup mai încăpățânat și a tăiat o șuviță din părul ei, pe urmă a tăiat o bucată din brâul mult prea lung din jurul taliei și a ascuns-o acolo. Așa, împăturită, i-a întins-o băiatului. De atunci nu s-au mai văzut, nici măcar din întâmplare pe ulițele satului. Rusalin a început în toamnă să studieze la școală la oraș și treptat, treptat, s-a tot depărtat de leagănul copilăriei.

*

Cu gândurile departe, Rusalin, s-a căutat în buzunarul de sus al hainei și a scos de acolo o bucată veche dintr-un brâu țesut la țară. L-a deschis și ochii i-au căzut pe o șuviță aurie umplându-se de lacrimi.

- Oare unde ești tu, Maria dragă? Cine se bucură de frumusețea ta, de căldura privirii tale, de seninul sufletului tău? Așa este. Nu am socotit prea atent cuvintele tale care mi-au spus să am grijă, să nu fie prea târziu. Am ajuns și eu vârsta doctorului Emil Codrescu din romanul „Adela” a lui Garabret Ibrăileanu. M-am cam pierdut prin lume. Prea m-a luat lăcomia lumii de a urca cât mai sus și nu am observat ce repede zboară anii, nu am observat cât de repede pleacă trenurile din gări spre alte meleaguri și alte zări cu soare, numai al meu staționează. Dar de ce nu mai pleacă trenul acesta? Abia de a ajuns, iar acum se lenevește și nu mai pleacă. O să cobor pe peron să caut vreo explicație. Încă nu a primit semnal să părăsească gara.

Și-a ascuns șuvița în buzunarul de la piept, și a scos capul pe fereastra trenului. A observat că mulți dintre cei care se pregătesc să călătorească cu același tren erau pe peron agitați, așa că a coborât și el.

Din vorbă în vorbă a aflat că mai e ceva de lucru pe tronsonul căii ferate pe unde avea să treacă trenul ce o să-l ducă din nou acasă, cam aproximativ o oră. Dacă ar fi fost fumător, și-ar fi aprins o țigară, ca să mai omoare timpul, dar așa trebuia să caute altceva pentru a-i părea staționarea mai scurtă, ca de exemplu să facă câțiva pași pe peron, să se cufunde în gânduri pe o bancă în fața trenului. Cartea ce a avut-o cu el a finalizat-o. Ziarele le-a răsfoit deja. Proiectul ce-l avea în lucru pe hârtie l-a dus la bun sfârșit.

A făcut câțiva pași, pe urmă s-a așezat pe o bancă poziționată în fața compartimentului unde-și lăsase bagajul. Așa putea să mai ia o gură de aer proaspăt.

În apropiere de el, pe balustrada de ciment a unui pasaj subteran ce ducea spre un alt peron, s-a așezat un tânăr ce trăgea cu poftă dintr-o țigară și înghițea din când în când câte o gură de bere.

- Cât s-au schimbat oamenii și vremurile! Nu mai e lumea ce a fost odată. Parcă nu mai e lumea, lume, vorba unei bătrâne a cărei locuință a renovat-o firma mea, și-a spus Rusalin privind spre tânărul care începuse să cam vorbească singur sau mai bine spus să vorbească trecătorilor ce cutezau a se perinda prin fața lui.

- Suntem o lume de gunoaie! Totul este un mare gunoi! Eu sunt un mare gunoi! Tu cel de colo ești un mare gunoi! Toți suntem un mare gunoi! Singurul lucru cert ce merită studiat în lumea asta de gunoi este gunoiul! striga tânărul acela trecătorilor care nu-l luau în seamă, ba poate-și mai spuneau și în gândul lor un „Doamne ferește!” depărtându-se de el cât mai grabnic.

- Nu suntem buni de nimic! Suntem niște gunoaie! Avem impresia că suntem buni de ceva, dar nu-i așa, vă spun eu. Cel mai mare adevăr e gunoiul, continua să strige.

- Hei, tu cel de acolo! Tu, cel de pe geamul trenului! Tu cel care te uiți la mine! Da! Tu! Tu! Tu! Tu ăsta ce pari mai țăran! Nu vrei să deschidem o discuție? Hai să discutăm despre ceva! Uite! Discutăm despre grădinărit. Cum lucrăm pământul, cu ce-l putem lucra, dacă îl mai putem lucra. Cum împrăștiem gunoiul ca îngrășământ natural, ca să fie cât mai gras pământul și mai roditor pentru a fi cât mai mult

În bătaia penitei

gunoi. Totul pentru gunoi. Nu vrei? Sau ce discuție îți place ție. Poate vrei să vorbim despre vreme? Cum se împrăștie gunoiul în funcție de vreme. Hai! Chiar nu vrei să vorbim? striga tânărul acela guraliv la un trecător.

Rusalin trăgea din când în când cu ochiul spre acel tânăr ce nu părea un om al străzii, dar cu toate acestea avea un comportament deviant. Dacă ai fi fost singur și în apropierea acestui om, ți-ar fi fost teamă. Nu știai la ce te poți aștepta. Acum lătra asemenea unui câine înfuriat, iar în momentul următor putea să te muște.

Un alt om, de data aceasta un om al străzii, a început să deranjeze trecătorii cerând un ban să-și cumpere o pâine.

- Nu-mi dai și mie un ban, să-mi cumpăr o pâine? s-a adresat unui student.
- De unde să-ți dau? Muncește! Văd că ești băut! E mai bună băutura decât munca!
- Îl vezi pe omul de acolo cum strigă! Acum strigă. Mai târziu nu se știe. Ce vrei? Să dau în cap pentru un ban? Mai bine cer, a spus cerșetorul studentului și s-a apropiat de cel ce striga.

- Vrei o țigară? l-a întrebat guralivul pe cerșetor.
- Nu.
- Vrei o gură de bere, asta vrei.
- Nu.
- Vrei un ban să-ți cumperi o bere. Îți dau măi, îți dau să-ți iei și tu. Ține!
Și s-a căutat în buzunar, după care i-a întins o bacnotă. Cerșetorul a luat-o și a părăsit împleticindu-se peronul.

Gălăgiosul l-a observat pe băiatul ce vinde ziare și a început să strige după el.
- Ghiță! Măi Ghiță, măi! Vino până aici! Vino să-ți dau un leu!
- Nu-mi trebuie, i-a răspuns Ghiță!
- Atunci îți cumpăr un ziar.
- Ce să faci cu ziarul și așa nu-l citești.
- Eu îl cumpăr, tu faci un leu.
- Nu. Altă dată!
- Stai mă, Ghiță! Unde pleci, că tu-mi înseninezi ziua, dacă cânti tu cântecul acela cu Ion. Știi, cel de l-ai cântat acum o săptămână.

- O să ți-l cânt mai pe seară, de mai ești pe aici.
- Deja mi-ai înseninat ziua, Ghiță!
- Să fie tânărul acesta gălăgios un om al străzii, a început să se întrebe Rusalin. Nu părea inițial, dacă te uitali la hainele lui. Mai degrabă un tânăr cu probleme ce trebuia să facă ceva terapie pentru a se reintegra în societate. Totuși, după discuția cu vânzătorul de ziare, pare mai degrabă un locatar al gărilor.

Rusalin s-a ridicat de pe bancă spunându-și în gând că a ajuns tare periculoasă gara din capitală. Se mai întreba unde sunt gardienii, de poate să facă cine vrea, ce vrea. S-a pregătit să urce scara trenului când s-a trezit apucat de haină și tras din nou pe peron. Era gălăgiosul care a început să râdă.

- Nu vrei să vorbești cu mine? Tu pari din cei învățați. Știi să vorbești! i s-a adresat râzând fără să-i lase haina.

- Nu, i-a răspuns Rusalin trăgându-și haina din mâna lui.
În acel moment guralivul a spart sticla în care a fost bere de colțul ușii vagonului și l-a tăiat la mâna ce trăgea de haină pe Rusalin, pe urmă a luat-o la fugă.

Rusalin a urcat în tren. Mâna îi sângera. A dat geamantanul jos, ca să caute ceva pentru a pansa rana. În timp ce căuta în geamantan o cămașă de care s-ar putea lipsi, în compartiment a intrat o femeie tânără, deși, dacă o priveai cu atenție, îți dădea ușor seama că îi era apropiată ca vârstă lui Rusalin.

- Bună ziua! E liber?
- Bună ziua! a răspuns Rusalin. E liber.
Femeia tânără a intrat în compartiment. Și-a pus bagajul pe un scaun alăturat în timp ce a observat mâna sângerândă a călătorului.

- Sângerați!
- Un accident.
- Îmi permiteți să vă ajut! Sunt medic!
- De ce nu? a răspuns ușurat Rusalin.
Doctorița și-a scos o trusă medicală din bagaj, a curățat rana celui ce avea să-i țină de urât în timpul călătoriei, pe urmă a bandajat-o.

- Mulțumesc frumos! Sunteți medic în capitală?

În bătaia penitei

- Nu! Am venit în capitală pentru un curs. Sunt medic la mine în sat.
- Ce frumos! Chiar e foarte frumos să ajungi medic în satul natal, să poți să ajuți oamenii printre care ai crescut.

Doctorița în momentul în care și-a făcut loc în geamantan, ca să pună trusa medicală, a trântit din greșeală o cutie micuță de lemn ce a alunecat până lângă picioarele lui Rusalin. Acesta s-a aplecat și a ridicat cutia.

- De unde aveți cutia aceasta? a întrebat-o uimit Rusalin.
- E de la un prieten din copilărie. Mi-a dat-o s-o păstrez până se va întoarce în sat, ca să elibereze fluturul din cutie.

- Fluturul?
- În cutie e un flutur, i-a răspuns zâmbind doctorița, închizând geamantanul și așezându-se comod pe banchetă, lângă bagaj și față în față cu tânărul domn.

- Și bănuiesc că nu s-a mai întors din moment ce fluturul e încă acolo.
- Așa este! Probabil a uitat că a închis în copilărie, într-o cutie de lemn, un flutur, iar cutia i-a dat-o unei fete.
- Și se pare că fata aceea a păstrat cutia și o poartă cu ea tot timpul.
- Nu știu. Mă gândeam că poate-l întâlnesc în capitală. Așa simțeam.
- O să mai purtați și acum cutia?
- Da. M-am obișnuit cu ea. Parcă ar face parte din mine.
- Chiar dacă el v-a uitat?
- Poate își va aminti cândva.
- Poate nu.
- Și asta e drept, poate nu.
- Sunteți căsătorită sau i-ați rămas doar lui credincioasă?
- Am rămas credincioasă unui vis din copilărie, dar nici nu am avut timp. Mi-am dedicat toată viața oamenilor care au avut nevoie de ajutor. Înainte ca eu să ajung medic în sat, a fost medic tatăl băiatului ce mi-a dat cutia. Când eram mică părea să nu mă placă, dar acum mă înțeleg bine cu el, cu soția lui. A avut și niște probleme de sănătate, dar s-au rezolvat.

- L-ați ajutat?
- Cât mi-a stat în putință.
- La mine în sat îmi spunea tata că e un medic bun, parcă Aurora e numele medicului.
- Pe mine mă cheamă Aurora, i-a răspuns zâmbind doctorița.
- E un nume frumos! I-a răspuns Rusalin privindu-i cu atenție chipul.

Era aceeași copiliță din trecut, însă puțin mai matură, mai puternică, mai hotărâtă ca niciodată. Era ea, Maria lui, fata aceea cu ochii de azur, dar fără cosițe de această dată și fără portul tradițional. Era îmbrăcată modern, după moda timpului, însă sufletul ei avea aceeași puritate ca și costumul strămoșesc. Și ce-i mai curios, nu o cheamă Maria, ci Aurora.

- Și? Pe dumneavoastră cum vă cheamă? Sau este secret?
În loc de răspuns Rusalin a scos din buzunarul de la piept bucata de brâu în care se ascundea o cosiță aurie și i-a întins-o. Femeia a apucat-o cu sfială, pe urmă și-a ridicat privirea spre bărbatul din fața ei.

- Rusalin! Tu!
- Chiar eu. M-am gândit să mă întorc în satul meu, ca să eliberz un flutur uitat demult într-o cutie micuță de lemn, dar se pare că m-a găsit el pe mine într-o gară. Când eram cel mai dezorientat om de pe pământ, un om rătăcit printre trenuri, el mi-a întins o aripă salvatoare.

- Nici tu nu te-ai căsătorit?
- Nu am avut timp, pe urmă nu puteam să uit chipul acela bălai ce mi-a furat inima în copilărie, doar că acum îl cheamă Aurora, nu Maria.

- Maria e numele mamei mele. Nici nu știai cum mă cheamă în copilărie. Erai filosoful satului considerat printre copii. M-am gândit inițial să nu-ți spun, din moment ce nici nu te-ai obosit să-i cunoști pe copiii considerați a avea un satatut social inferior ție, cum îi cheamă, mai apoi ne-am împrietenit și am observat că băiatul acela inaccesibil celor săraci, era chiar draguț, dar nu am considerat necesar să-ți mai spun adevăratul meu nume. Era ca un joc în care tu trebuia să afli singur cândva cum mă cheamă.

Trenul a fost anunțat că pleacă peste două minute.
- Într-un final ne lasă și pe noi să părăsim gara aceasta și să ne întoarcem acasă, a spus Rusalin, ridicându-se de pe banchetă și dechizând brațele ca o chemare spre Aurora, Maria lui de odinioară.

Aurora s-a ridicat de pe banchetă și s-a aruncat în brațele bărbatului. Lăcrimau amândoi, dar erau fericiți. Chiar dacă anii au trecut și fiecare lucru își are timpul lui, pentru ei abia acum începea primăvara.

În bătaia penitei

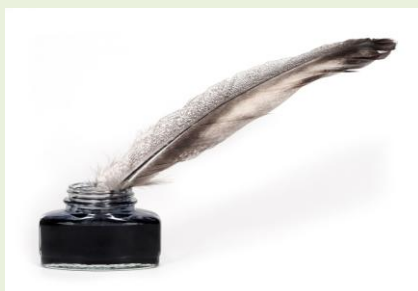
ARTĂ ȘI CULOARE

Desene realizate de
Alexandra Iuliana VASILE

(elevă în clasa a V-a, Școala Gimnazială Nr. 3 Oțelu Roșu)

*** „ÎN BĂTAIA PENITEI” - REDACȚIA -
DOREȘTE TUTUROR CITITORILOR O IARNĂ FRUMOASĂ ȘI LINIȘTITĂ**

**SĂRBĂTORI FERICITE!
LA MULȚI ANI!**